



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 583/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **KM Tatry s.r.o.**, Vodárenská 33, Poprad, IČO 43 904 599, zastúpenej JUDr. Beátou Kolcunovou, usadenou euroadvokátkou, Teplická 3, Poprad, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 39Up/379/2025 zo 16. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 2. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 39Up/379/2025 zo 16. júla 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd v upomínacom konaní vydal [na základe návrhu navrhovateľa ██████████ (ďalej len „navrhovateľ“)] proti sťažovateľke platobný rozkaz sp. zn. 39Up/379/2025 zo 17. apríla 2025 na zaplatenie istiny 3 600 eur s príslušenstvom, proti ktorému sťažovateľka elektronicky podala 19. mája 2025 odpor. Tento odpor bol uznesením okresného súdu sp. zn. 39Up/379/2025 z 26. júna 2025 (vydaným vyšším súdnym úradníkom) odmietnutý a napadnutým uznesením (vydaným sudcom) bola sťažnosť sťažovateľky podaná proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom zamietnutá.

3. Sťažovateľka uviedla, že podaný návrh na vydanie platobného rozkazu nespĺňal náležitosti podľa § 3 ods. 2 a 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoUK“), preto platobný rozkaz nemal byť vydaný.

Poukázala na to, že navrhovateľ v návrhu na jeho vydanie vyhlásil, že uplatňovaný nárok eviduje v účtovníctve, avšak k návrhu nepriložil žiadne faktúry. Priložil k nemu len dve zmluvy o nájme nebytových priestorov, pričom na obidvoch mala na strane nájomcu vystupovať sťažovateľka zastúpená rovnakým konateľom. Dodala, že bez ďalších pochybností sú na obidvoch predložených zmluvách už na prvý pohľad absolútne odlišné podpisy za nájomcu (sťažovateľku).

4. Okresný súd v napadnutom uznesení zamietnutie sťažnosti odôvodnil tým, že sťažovateľka síce podala odpor elektronicky v zákonnej lehote ako autorizované podanie do elektronickej schránky okresného súdu, avšak tento odpor nebol podaný na predpísanom elektronickej formulári. Odkázal na § 11 ods. 2 ZoUK, podľa ktorého ak sa odpor podáva elektronickejšími prostriedkami, musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronickejšího formulára, ktorý musí byť autorizovaný podľa osobitného predpisu. Argumentoval, že sťažovateľka mala na výber, akú formu komunikácie si zvolí (listinná forma, alebo elektronickejší podanie), pričom jedinou požiadavkou bolo, aby táto (elektronickejší) forma vyplývala zo ZoUK. Doplnil, že spôsob, akým sa v upomínacom konaní podáva odpor v prípade využitia elektronickejších prostriedkov, striktné vyplýva z už uvedeného § 11 ods. 2 ZoUK (pri tejto príležitosti poukázal na viaceré uznesenia ústavného súdu, ktorými bol tento názor odobrený). Tiež zdôraznil, že sťažovateľka bola riadne poučená o zákonných náležitostiach podania elektronickejšího odporu, že použitie určeného elektronickejšího formulára predstavuje kogentnú podmienku, ktorej nedodržanie má podľa ZoUK za následok odmietnutie odporu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd podaný návrh na vydanie platobného rozkazu vyhodnotil ako podaný oprávnenou osobou napriek tomu, že na navrhovateľom predložených zmluvách boli už na prvý pohľad absolútne odlišné podpisy a že uplatnený nárok posúdil ako nárok, ktorý možno odôvodnene predpokladať. Napadnuté uznesenie je podľa sťažovateľky založené na nesprávnej interpretácii ustanovení ZoUK. Argumentuje, že predložené zmluvy sa ani nevzťahujú na obdobie, za ktoré bol uplatnený nárok v upomínacom konaní. Tiež, že návrh navrhovateľa, ktorý v návrhu urobí vyhlásenie, že uplatňovaný nárok eviduje vo svojom účtovníctve a zároveň k návrhu nepredloží žiadne faktúry, nie je možné považovať za návrh podaný oprávnenou osobou a takýto návrh ani nie je možné odôvodnene predpokladať. Dodala, že odôvodnenosť nároku totiž vyplýva zo súčasného splnenia oboch podmienok, teda uvedených skutočností a pripojených listín. Preto považuje začatie upomínacieho konania za *contra legem*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania

(§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní musí poukázať na celkom zjavný nedostatok podanej ústavnej sťažnosti vyplývajúci z toho, že námietky sťažovateľky prezentované v ústavnej sťažnosti (v rámci ktorých svoju argumentáciu zamerala na nekorektné podanie samotného návrhu na vydanie platobného rozkazu) nekorešpondujú s obsahom napadnutého uznesenia. Dôvod zamietnutia sťažnosti napadnutým uznesením totiž nespočíval vo vecnom preskúmaní podaného návrhu na vydanie platobného rozkazu, ale sťažovateľka nebola vo veci úspešná z dôvodu, že nepodala odpor proti platobnému rozkazu na predpísanom formulári (ako to vyžaduje § 11 ods. 2 ZoUK). Teda došlo k odmietnutiu ňou podaného odporu z procesných dôvodov.

9. Ústavný súd preto vzhľadom na uvedené musí konštatovať, že v zásade úplná absencia akéhokoľvek ústavnoprávne relevantného odôvodnenia či predstretia ústavnoprávne relevantnej argumentácie vo vzťahu ku konkrétnemu obsahu napadnutého uznesenia (sťažovateľka sa totiž k okresným súdom prezentovaným dôvodom odmietnutia podaného odporu v dôsledku nedodržania zákonom predpísanej formy jeho podania v rámci ňou prednesenej argumentácie vôbec nevenovala) spôsobuje za následok to, že ústavná sťažnosť trpí absenciou zákonných náležitostí, medzi ktoré je právne aj vecne nevyhnutné zaradiť najmä ústavnoprávne relevantné odôvodnenie podaného návrhu. Ústavný súd s poukazom na uvedené zároveň zdôrazňuje, že v zmysle svojich právomocí a postupu nemá podľa ústavy a zákona o ústavnom súde postavenie vyšetrovacieho orgánu, ktorý si sám vyabstrahuje obsah podania tak, aby o ňom mohol rozhodnúť, za predpokladu, že tak neurobila samotná sťažovateľka (obdobne I. ÚS 179/2025, IV. ÚS 167/2025).

10. Ústavná sťažnosť preto nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, pretože neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Pretože sa nesplnenie zákonom stanovených náležitostí týka základnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku (m. m. II. ÚS 102/2019, I. ÚS 229/2022) a ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

11. Nad rámec uvedeného ústavný súd v záujme dodržania materiálnej ochrany práv zároveň argumentuje, že problematikou používania elektronických formulárov v upomínacom konaní sa zaoberal, a to už opakovane vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých dospel k záveru, že odmietnutie odporu proti platobnému rozkazu podaného v elektronickej podobe, avšak inak ako na vopred predpísanom elektronickej formulári, nevedie k porušeniu základných práv žalovaného (pozri napr. IV. ÚS 369/2020, I. ÚS 472/2020, IV. ÚS 192/2021, III. ÚS 608/2021, IV. ÚS 208/2021, I. ÚS 10/2022, I. ÚS 400/2023, IV. ÚS 12/2023, IV. ÚS 231/2024). Od uvedeného ustáleného záveru by sa preto ústavný súd nemal dôvod odchyliť ani v tejto prejednávanej veci sťažovateľky. Preto by ústavná sťažnosť sťažovateľky mohla byť odmietnutá aj ako zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

12. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu